

Vzpomínka na Garyho

Z Kalifornie bych měl mít nejvíce vzpomínek, protože jsem tam žil, dokonce i podnik, kde jsem pracoval, tam měl svoje sídlo. Ve skutečnosti jsem odtamtud hlavně vyjížděl a zase se na chvíli vracel. Odtud byl i můj nový parták Gary.

Poté, co jsem zanechal životu nebezpečného ježdění s benzínem, opět jsem začal křížovat celé Spojené státy. Už ne se zeleninou, ale u podniku Topdraw. Tahali jsme návěsy pro sesterskou firmu, Clipper Express. Měli terminály po celé Americe a většinou jsme se nákladu rukama ani nedotkli. Převzali jsme zapečetěný trailer, ten zase někde odpojili, nandali nám jiný a my pokračovali opět jinam. Měli jsme i svá stálá místa, kam jsme se vraceli pravidelně. Asi jsem na šéfy při nástupu nějak zapůsobil, protože mě, s osmiměsíční praxí, udělali trenérem nových řidičů, lidí, kteří právě vyšli ze školy.

Splnil se mi sen - jezdili jsme ve dvojicích. Cesta je kratší, střídáte se pravidelně, žádné lhaní do log booku, žádné riskování pokut. Ale vyspat se ve trucku zmítajícím se na amerických silnicích, to není jen tak. Pravda, kdysi s Frantou jsem za jízdy spal, ale to jsem neměl zodpovědnost za toho za volantem. Říkával jsem, že člověk se vyspí z bezvědomí do ospalosti, ale dál to nejde. Střídali jsme

se po pěti hodinách za volantem a nikdy jsem nepochopil lidi, kteří se točili po deseti hodinách. Copak někdo může vydržet spát deset hodin? Zvlášť za těchto okolností? Ale jsou tací, to vím.

Gary nebyl žádný mladík, přišel k truckingu jako já, omylem. Zavřeli mu podnik a v malém městečku kus na sever od Los Angeles prostě nebyla práce. Když měl jet se mnou poprvé, jeho první otázky byly: "Jsi ženatý? Máš děti?" Když jsem přisvědčil na oboje, prohlásil, že tedy se mnou jet může, protože si určitě dám pozor, abych se vrátil. Šlo nám to spolu výborně, učil se dobře, ale když jsme se poprvé blížili k New Yorku a zrovna řídil on, tak jsem mu poručil zastavit před městem, jako kdysi Franta mně. Tak jako já tehdy, i on byl našťvaný, vlastně víc, protože se mnou přestal mluvit úplně. Tvářil se nasupeně, rozhodnutý komentovat situaci machrovskými poznámkami. Začal na mostě George Washingtona, přesně na hranici New Jersey a New Yorku. Pak ale vede dálnice do tunelu, jede se vlastně jakoby sklepy domů. Strop je rovný, jen o několik centimetrů vyšší než návěs. Před námi uháněl prázdný truck a jak skákal bez zátěže po děravé silnici, narážel do stropu, až jiskry lítaly, a Gary se bál. Seděl na sedačce jako Křemílek, držel se oběma rukama, aby alespoň on neskákal a hlavně mlčel. Dokonce by se dalo říct, že to jeho mlčení bylo slyšet.

Jízda po dálnici přes New York je něco opravdu speciálního. Silný provoz,

nepřetržitě šňůry aut a nákladáků. Změnit pruh je zdánlivě nemožné, ta jednodílná masa vozidel se řítí vpřed bez ohledu na nějakou povolenou rychlost. Když ale potřebujete změnit pruh, stačí dát směrovku a skoro okamžitě se vedle vás udělá mezera. To je obdivuhodné, jak oni tam sledují provoz kolem sebe, věc takřka nevidaná u nás na západě. Projeli jsme městem, já zase zastavil a Gary ze sebe vypravil něco na způsob, jako že by to taky dokázal, kdyby musel. Samozřejmě by to dokázal, ale proč? Je lepší to aspoň napoprvé jen vidět, tak jako to kdysi Franta ukázal mně a já pak zase dalším. Dál už jel zase Gary, dojeli jsme do Bostonu, vyměnili náš náklad za jiný, který jel zpátky do Los Angeles a vyrazili. Myslel jsem, že tentokrát Gary New York projede, aby mi ukázal. Mýlil jsem se. Na posledním odpočívadle před městem zastavil, vylezl ven a že dál nejede. Hučel jsem do něj jako cikán do hodin, ale on že ne a basta. Projel jsem to já, samozřejmě, nemohli jsme tam zůstat navěky. Zapřísahal se, že příště pojede.

S ním jsem měl vůbec štěstí na události. Snad nejstrašnější nás potkala koncem zimy v Texasu. Jeli jsme na západ, takovou trochu „netradiční“ cestou. Interstate 40 do Little Rocku v Arkansasu, odtamtud jsme se stáčeli lehce na jih po Interstate 20 do Dallasu. Na hranicích Texasu s Arkansasem je z písní Greenhornů známá Texarkana. To jméno mi vždycky vonělo romantikou a dálkami, nějak mi nikdy nedošlo, že je to složenina z TEXASU a ARKANSASU. Možná proto, že jsem ani nevěděl, kde to je.

Jeli jsme a strašně lilo. To už nebyl déšť, to prostě padala voda z nebe. Jel jsem já a mezi druhou a třetí ráno jsme se s Garym vystřídali. Vždycky jsem mým žákům říkal, že se nemají na cestě flákat, ale zase že je lepší dojet pozdě, než nikdy. Byl jsem v posteli asi hodinu, když mne vzbudilo, že vůz stojí. Je to divné, ale opravdu mě probudilo to, že jsme se přestali zmlát. Zeptal jsem se, co se děje a Gary mi řekl, že je moc ospalý a jestli můžu, ať si „to“ vezmu a jedu dál. Nevzal jsem si „to“ a oba jsme usnuli spánkem spravedlivých.

Když jsme se dopoledne probudili, nepřešlo. Vylezl jsem z tahače na vyčůrání a úplně do mě praštily mráz a vítr. Takový vítr, že máte pocit, jak fouká přímo skrz vás, jen přes kosti to nejde a ty zebou. Skočil jsem zpátky do trucku, Gary také, že pojedeme dál. Odbrzdil jsem - a nic. Brzdové čelisti přimrzly k bubnům tak důkladně, že to motor neutrhnu. Popadli jsem rádio a zavolali jiného řidiče jedoucího naším směrem, aby Garyho vzal na truckstop o pár mil dál a Gary ať se bez mechanika ani nevrací. Dneska už vím, že to chtělo kladivo, vlézt pod soupravu a údery do brzdových čelistí uvolnit led. Tenkrát jsem to nevěděl a kupodivu to nevěděl ani mechanik, který přijel s Garym.

Mechanik vlezl do auta, dal tam rychlost, začloulal s tím, něco ruplo a zpod trucku se vykutálel kardan. Naštěstí se to nezlomilo tak beznadějně jako na mé první cestě do New Yorku, praskla jen vyměnitelná část

kloubu. Po opravě jsme se stavili na snídani a já se pamatuji, jak nám bylo divné, kolik se tam v tu denní dobu sešlo lidí. Po několika milích směrem na západ jsme to pochopili. Takové náledí jsem v životě neviděl. Na silnici byla zrcadlově hladká, jeden a půl centimetru silná vrstva ledu. Zpomalili jsme a ploužili se dál. Předjel nás nákladák, jehož řidič nasadil řetězy. V příští zatáčce jsem předjeli my jeho. Jak chtěl zatočit, přední kola ho neposlechla, jel dál rovně a spadl

čumákem do příkopu. Viděl jsem osobní auto, jak pomalu sklouzlo bokem ze silnice, když řidič zastavil na krajnici. Jediné, co se dalo dělat, bylo jet po té bouli uprostřed, jak je silnice vyklenutá a udržovat rovnováhu. V jakémsi městečku cestou děti bruslili na ulicích. My jeli dál, Texas byl známý tím, že tam silnice ani nesypali, ani sníh neodhrnovali. Když se něco takového stalo, zavřeli dálnice a čekalo se, až to zase roztaje. Chtěli jsme se odtamtud dostat dřív, než to zavřou. Po cestě jsme my frajeři zajeli na truckstop, vlastně to nebyla ani tak frajeřina jako hlad. Jak jsem slezl ze žebříku do kabiny a šlápl na zem, rozjely se mi nohy a nebyť žebříku, kterého jsem se držel, válel bych se tam jako mrcha. V Dallasu jsem vjeli do městského „provozu“, jestli se tak dá říci té pomalosti, a jen doufali, že se nic nestane. Předjel nás chlapík v červeném BMW a jak se chtěl zařadit zpět, dostal smyk a točil se před námi. My to sledovali s vytřeštěnými očima, bylo nám jasné, že při pokusu o zabrzdění truck naopak zrychlí. Naštěstí si to zřejmě uvědomil i ten řidič, protože náhle auto vyrazilo a bylo pryč. Co na tom, že špatným směrem a zastavilo v příkopě, cokoli bylo lepší než srážka s námi. Projeli jsme bez nehody Dallasem, hned za ním led skončil. Těch 195 mil jsme jeli dvanáct hodin.

Pokračování příště

Jasná volba pro řidiče profesionály
TRUCKER
magazín **KING**